

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Bruksela, 20 lutego 2019 r.
(OR. en)**

2017/0224 (COD)

PE-CONS 72/18

**COMER 136
FDI 47
COMPET 856
IND 394
CODEC 2249**

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
ustanawiające ramy monitorowania bezpośrednich inwestycji
zagranicznych w Unii

**ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/...**

z dnia ...

**ustanawiające ramy monitorowania
bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 262 z 25.7.2018, s. 94.

² Dz.U. L 247 z 13.7.2018, s. 28.

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia...

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Bezpośrednie inwestycje zagraniczne przyczyniają się do wzrostu gospodarczego w Unii dzięki zwiększeniu konkurencyjności, tworzeniu nowych miejsc pracy i korzyści skali, wnoszeniu kapitału, technologii i wiedzy fachowej, stymulowaniu innowacji i otwarciu nowych rynków dla unijnego wywozu. Bezpośrednie inwestycje zagraniczne przyczyniają się do osiągnięcia celów planu inwestycyjnego dla Europy oraz wnoszą wkład w inne projekty i programy unijne.
- (2) Art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) stanowi, że w stosunkach zewnętrznych Unia umacnia i propaguje swoje wartości i interesy oraz wnosi wkład w ochronę swoich obywateli. Ponadto Unia i państwa członkowskie dysponują otwartym środowiskiem inwestycyjnym, którego zasady zapisano w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i które wpisuje się w zobowiązania międzynarodowe Unii i jej państw członkowskich w odniesieniu do bezpośrednich inwestycji zagranicznych.
- (3) Na mocy międzynarodowych zobowiązań podjętych na forum Światowej Organizacji Handlu (WTO), Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju oraz zobowiązań określonych w umowach handlowych i inwestycyjnych zawartych z państwami trzecimi, Unia i państwa członkowskie mają możliwość przyjmowania środków ograniczających w odniesieniu do bezpośrednich inwestycji zagranicznych ze względu na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, pod warunkiem spełnienia określonych wymogów. Ramy ustanowione przez niniejsze rozporządzenie dotyczą bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii. Inwestycje dokonywane za granicą i dostęp do rynków państw trzecich są objęte innymi instrumentami polityki w dziedzinie handlu i inwestycji.

- (4) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do zastosowania odstępstwa od zasady swobodnego przepływu kapitału, o którym to odstępstwie mowa w art. 65 ust. 1 lit. b) TFUE. Niektóre państwa członkowskie wprowadziły środki, zgodnie z którymi mogą one nakładać ograniczenia na taki przepływ, uzasadniając to względami porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. Środki te odzwierciedlają cele i obawy państw członkowskich w odniesieniu do bezpośrednich inwestycji zagranicznych, a ich wynikiem może być szereg mechanizmów, zróżnicowanych pod względem zakresu i procedury. Państwa członkowskie, które chcą wprowadzić w przyszłości takie mechanizmy, mogłyby wziąć pod uwagę funkcjonowanie, doświadczenia i najlepsze praktyki dotyczące istniejących mechanizmów.
- (5) Obecnie na poziomie Unii nie ma kompleksowych ram w odniesieniu do monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego, natomiast główni partnerzy handlowi Unii takie ramy już opracowali.
- (6) Bezpośrednie inwestycje zagraniczne wchodzą w zakres wspólnej polityki handlowej. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. e) TFUE Unia ma wyłączne kompetencje w dziedzinie wspólnej polityki handlowej.

- (7) Ważne jest zatem zagwarantowanie pewności prawa w odniesieniu do mechanizmów monitorowania stosowanych przez państwa członkowskie ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz zapewnienie koordynacji i współpracy w całej Unii w zakresie monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Te wspólne ramy pozostają bez uszczerbku dla wyłącznej odpowiedzialności państw członkowskich w zakresie ochrony ich bezpieczeństwa narodowego zgodnie z art. 4 ust. 2 TUE. Pozostają one również bez uszczerbku dla ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich zgodnie z art. 346 TFUE.
- (8) Ramy monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych i ramy współpracy powinny zapewniać państwom członkowskim i Komisji środki umożliwiające kompleksowe eliminowanie zagrożeń dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego oraz dostosowanie się do zmieniających się okoliczności przy zachowaniu niezbędnej elastyczności w zakresie monitorowania przez państwa członkowskie bezpośrednich inwestycji zagranicznych ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego, przy uwzględnieniu ich indywidualnej sytuacji i krajowej specyfiki. Decyzja o tym, czy ustanowić mechanizm monitorowania lub czy monitorować poszczególne bezpośrednie inwestycje zagraniczne, pozostaje w wyłącznej gestii danego państwa członkowskiego.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować szeroki zakres inwestycji ustanawiających lub podtrzymujących trwałe i bezpośrednie powiązania między inwestorami z państw trzecich, w tym podmiotami państwowymi, i przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność gospodarczą w państwie członkowskim. Nie powinno ono jednak obejmować inwestycji portfelowych.

- (10) Państwa członkowskie, które dysponują mechanizmem monitorowania, powinny przewidzieć niezbędne działania zapobiegające obchodzeniu swoich mechanizmów monitorowania i decyzji dotyczących monitorowania. Powinno to mieć zastosowanie do inwestycji dokonywanych z terytorium Unii za pomocą pozornych uzgodnień, które nie odzwierciedlają rzeczywistości gospodarczej i obchodzą mechanizmy monitorowania i decyzje dotyczące monitorowania, w przypadku których inwestor jest faktycznie własnością osoby fizycznej lub przedsiębiorstwa z państwa trzeciego lub jest przez nie kontrolowany. Pozostaje to bez uszczerbku dla swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu kapitału, zapisanych w TFUE.
- (11) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość dokonywania oceny ryzyka dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego wynikającego z poważnych zmian dotyczących struktury własnościowej lub głównych cech inwestora zagranicznego.
- (12) Aby pomóc państwom członkowskim i Komisji w stosowaniu niniejszego rozporządzenia, należy przedstawić wykaz czynników, które mogłyby być brane pod uwagę przy ustalaniu, czy bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Wykaz ten sprawi również, że mechanizmy monitorowania stosowane przez państwa członkowskie będą bardziej przejrzyste dla inwestorów dokonujących bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii lub rozważających dokonanie takich inwestycji. Wykaz czynników, które mogłyby mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny powinien pozostać niewyczerpujący.

- (13) Przy ustalaniu, czy bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, państwa członkowskie i Komisja powinny mieć możliwość uwzględnienia wszystkich istotnych czynników, w tym wpływu na infrastrukturę krytyczną, technologie (w tym kluczowe technologie prorozwojowe) oraz nakłady mające zasadnicze znaczenie dla bezpieczeństwa lub utrzymania porządku publicznego, których zakłócenie, awaria, utrata, lub zniszczenie miałyby znaczny wpływ na państwo członkowskie lub Unię. W związku z tym państwa członkowskie i Komisja powinny również mieć możliwość uwzględnienia kontekstu i okoliczności dotyczących bezpośredniej inwestycji zagranicznej, w szczególności tego, czy inwestor zagraniczny jest bezpośrednio lub pośrednio (na przykład poprzez istotny poziom finansowania, w tym dotacje) kontrolowany przez rząd państwa trzeciego lub czy realizuje on kierowane przez państwo zagraniczne projekty lub programy inwestycyjne.
- (14) Państwa członkowskie lub Komisja, stosownie do przypadku, mogą brać pod uwagę istotne informacje otrzymane od podmiotów gospodarczych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego lub innych partnerów społecznych, takich jak związki zawodowe, dotyczące bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny.
- (15) Należy określić kluczowe elementy ram monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych przez państwo członkowskie, aby umożliwić inwestorom, Komisji i pozostałym państwom członkowskim zrozumienie, w jaki sposób tego rodzaju inwestycje mogą zostać poddane monitorowaniu. Elementy te powinny obejmować co najmniej ramy czasowe monitorowania oraz możliwość odwołania się przez inwestorów zagranicznych od decyzji dotyczących monitorowania. Przepisy i procedury dotyczące mechanizmów monitorowania powinny być przejrzyste i nie powinny wprowadzać dyskryminacji między państwami trzecimi.

- (16) Należy ustanowić mechanizm umożliwiający państwom członkowskim współpracę oraz wzajemną pomoc w przypadku, gdy bezpośrednia inwestycja zagraniczna w jednym państwie członkowskim mogłaby mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w pozostałych państwach członkowskich. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawienia uwag państwu członkowskiemu, w którym taka bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, niezależnie od tego, czy to państwo członkowskie dysponuje mechanizmem monitorowania lub czy taka inwestycja jest objęta monitorowaniem. Wnioski o udzielenie informacji, odpowiedzi i uwagi przedłożone przez państwa członkowskie powinny być również przekazywane Komisji. Komisja powinna mieć możliwość, w stosownych przypadkach, wydania opinii – w rozumieniu art. 288 TFUE – skierowanej do państwa członkowskiego, w którym bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana. Państwo członkowskie powinno mieć możliwość zwrócenia się do Komisji o wydanie opinii lub do pozostałych państw członkowskich o przedstawienie uwag na temat bezpośredniej inwestycji zagranicznej realizowanej na jego terytorium.
- (17) Jeżeli państwo członkowskie otrzyma uwagi od pozostałych państw członkowskich lub opinię od Komisji, powinno takie uwagi lub opinię należycie uwzględnić poprzez, w stosownych przypadkach, zastosowanie środków dostępnych na mocy swojego prawa krajowego lub w szerszym kontekście kształtowania polityki, zgodnie z obowiązkiem lojalnej współpracy określonym w art. 4 ust. 3 TUE.

Ostateczna decyzja w odniesieniu do każdej bezpośredniej inwestycji zagranicznej objętej monitorowaniem lub każdy środek zastosowany w odniesieniu do bezpośredniej inwestycji zagranicznej nieobjętej monitorowaniem pozostają w wyłącznej gestii państwa członkowskiego, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana.

- (18) Mechanizm współpracy powinien być wykorzystywany wyłącznie w celu ochrony bezpieczeństwa lub porządku publicznego. W związku z tym państwa członkowskie powinny należycie uzasadnić każdy wniosek o udzielenie informacji dotyczących konkretnej bezpośredniej inwestycji zagranicznej w innym państwie członkowskim, jak również każdą uwagę kierowaną przez nie do tego państwa członkowskiego. Takie same wymogi powinny mieć zastosowanie w sytuacji, gdy Komisja zwraca się o informacje dotyczące konkretnej bezpośredniej inwestycji zagranicznej lub wydaje opinię skierowaną do danego państwa członkowskiego. Spełnienie tych wymogów jest również istotne w sytuacji, gdy inwestor z państwa członkowskiego konkuruje z inwestorami z państw trzecich w celu realizacji inwestycji, takiej jak nabycie aktywów, w innym państwie członkowskim.
- (19) Ponadto Komisja powinna mieć możliwość przedstawienia opinii w rozumieniu art. 288 TFUE w odniesieniu do bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które mogą mieć wpływ na projekty i programy leżące w interesie Unii ze względu na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Dałoby to Komisji narzędzie służące ochronie projektów i programów, które służą Unii jako całości i stanowią istotny wkład na rzecz wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy i konkurencyjności. Należy nim objąć w szczególności projekty i programy finansowane w znacznej mierze ze środków Unii lub ustanowione na mocy prawa Unii w zakresie infrastruktury krytycznej, technologii krytycznej lub nakładów krytycznych. Projekty lub programy leżące w interesie Unii powinny zostać wymienione w niniejszym rozporządzeniu. Opinia skierowana do państwa członkowskiego powinna również zostać przesłana jednocześnie pozostałym państwom członkowskim.

Państwo członkowskie powinno w największym możliwym zakresie uwzględnić opinię otrzymaną od Komisji poprzez, w stosownych przypadkach, zastosowanie środków dostępnych na mocy swojego prawa krajowego lub w szerszym kontekście kształtowania swojej polityki, a także przedstawić Komisji wyjaśnienie, jeżeli nie podejmie działania zaleconego w tej opinii, zgodnie ze spoczywającym na tym państwie członkowskim obowiązkiem lojalnej współpracy na mocy art. 4 ust. 3 TUE. Ostateczna decyzja w odniesieniu do każdej bezpośredniej inwestycji zagranicznej objętej monitorowaniem lub każdy środek zastosowany w odniesieniu do bezpośredniej inwestycji zagranicznej nieobjętej monitorowaniem pozostają w wyłącznej gestii państwa członkowskiego, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana.

- (20) W celu uwzględnienia zmian odnoszących się do projektów i programów leżących w interesie Unii należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany wykazu projektów i programów leżących w interesie Unii określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa¹. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentowi i Radzie w przygotowywaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie, co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (21) W celu zapewnienia większej pewności dla inwestorów państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawienia uwag, a Komisja powinna mieć możliwość wydania opinii w odniesieniu do zrealizowanych inwestycji nieobjętych monitorowaniem przez okres ograniczony do 15 miesięcy po zrealizowaniu danej bezpośredniej inwestycji zagranicznej. Mechanizm współpracy nie powinien mieć zastosowania do bezpośrednich inwestycji zagranicznych zrealizowanych przed dniem ... [dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].
- (22) Państwa członkowskie powinny powiadamiać Komisję o swoich mechanizmach monitorowania i o wszelkich dokonanych w nich zmianach oraz przedstawiać corocznie sprawozdania dotyczące stosowania mechanizmów monitorowania, w tym decyzji zezwalających na bezpośrednie inwestycje zagraniczne, zakazujących takich inwestycji lub nakładających na takie inwestycje warunki lub środki ograniczające ryzyko oraz decyzji dotyczących bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które mogą mieć wpływ na projekty lub programy leżące w interesie Unii. Wszystkie państwa członkowskie powinny składać sprawozdania – na podstawie dostępnych im informacji – na temat bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które były realizowane na ich terytorium. W celu poprawy jakości i porównywalności informacji przekazywanych przez państwa członkowskie, jak również w celu ułatwienia spełnienia obowiązków w zakresie powiadamiania i sprawozdawczości, Komisja powinna zapewnić standardowe formularze, biorąc pod uwagę między innymi odpowiednie formularze wykorzystywane na potrzeby sprawozdawczości dla Eurostatu, stosownie do przypadku.

- (23) Aby zapewnić skuteczność mechanizmu współpracy, ważne jest także zapewnienie minimalnego poziomu informacji i koordynacji w odniesieniu do bezpośrednich inwestycji zagranicznych objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia we wszystkich państwach członkowskich. Informacje te powinny być udostępniane przez państwa członkowskie w odniesieniu do bezpośrednich inwestycji zagranicznych objętych monitorowaniem, jak również, na wniosek, w odniesieniu do innych bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Stosowne informacje powinny obejmować takie aspekty, jak struktura własnościowa inwestora zagranicznego i finansowanie planowanych lub zrealizowanych inwestycji, w tym – o ile są dostępne – dane na temat dotacji przyznanych przez państwa trzecie. Państwa członkowskie powinny starać się dostarczać rzetelne, kompleksowe i wiarygodne informacje.
- (24) Na wniosek państwa członkowskiego, w którym bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, zainteresowany inwestor zagraniczny lub zainteresowane przedsiębiorstwo powinny dostarczyć wnioskowane informacje. W wyjątkowych okolicznościach, gdy, mimo najlepszych starań, dane państwo członkowskie nie jest w stanie uzyskać takich informacji, powinno niezwłocznie powiadomić zainteresowane państwa członkowskie lub Komisję. W takim przypadku powinno być możliwe, aby każda uwaga przedstawiona przez inne państwo członkowskie lub każda opinia wydana przez Komisję w ramach mechanizmu współpracy została sporządzona na podstawie dostępnych im informacji.
- (25) Udostępniając wnioskowane informacje, państwa członkowskie są zobowiązane do przestrzegania prawa Unii i prawa krajowego zgodnego z prawem Unii.

- (26) Komunikacja i współpraca na poziomie państw członkowskich i Unii powinna zostać wzmocniona poprzez ustanowienie punktu kontaktowego ds. wdrażania niniejszego rozporządzenia w każdym państwie członkowskim i w Komisji.
- (27) Punkty kontaktowe ustanowione przez państwa członkowskie i Komisję powinny być właściwie umiejscowione w obrębie odpowiedniej administracji; powinny mieć one również wykwalifikowany personel i uprawnienia niezbędne do wykonywania swoich funkcji w ramach mechanizmu koordynacji oraz do zapewnienia właściwego przetwarzania informacji poufnych.
- (28) Opracowywanie i wdrażanie kompleksowych i skutecznych polityk powinna wspierać złożona z przedstawicieli państw członkowskich komisyjna grupa ekspertów ds. monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii Europejskiej, utworzona decyzją Komisji z dnia 29 listopada 2017 r.¹ Grupa ta powinna w szczególności omawiać kwestie związane z monitorowaniem bezpośrednich inwestycji zagranicznych, dzielić się najlepszymi praktykami i zdobytymi doświadczeniami oraz wymieniać poglądy na temat tendencji oraz zagadnień będących przedmiotem wspólnego zainteresowania dotyczących bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Komisja powinna rozważyć możliwość zwracania się do tej grupy o doradzenie w kwestiach systemowych związanych z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna konsultować się ze wspomnianą grupą co do projektów aktów delegowanych, zgodnie z zasadami, o których mowa w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

¹ Decyzja Komisji z dnia 29 listopada 2017 r. ustanawiająca grupę ekspertów ds. monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii Europejskiej (nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), C (2017) 7866 final.

- (29) Państwa członkowskie i Komisja powinny być zachęcane do współpracy z właściwymi organami państw trzecich o podobnych zapatrywaniach w kwestiach dotyczących monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Taka współpraca administracyjna powinna mieć na celu zwiększenie skuteczności ram monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych przez państwa członkowskie oraz ram współpracy pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Komisja powinna także mieć możliwość śledzenia rozwoju sytuacji dotyczącej mechanizmów monitorowania w państwach trzecich.
- (30) Państwa członkowskie i Komisja powinny zastosować wszelkie środki konieczne do zapewnienia ochrony informacji poufnych zgodnie z, w szczególności, decyzją Komisji (UE, Euratom) 2015/443¹, decyzją Komisji (UE, Euratom) 2015/444² oraz umową między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zebranymi w Radzie, w sprawie ochrony informacji niejawnych wymienianych w interesie Unii Europejskiej³. Obejmuje to w szczególności obowiązek nieobniżania ani nieznoszenia klauzuli tajności bez uprzedniej pisemnej zgody wytwórcy⁴. Wszelkie szczególnie chronione informacje jawne lub informacje przekazywane na zasadzie poufności powinny być traktowane przez organy jako informacje szczególnie chronione.

¹ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

² Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

³ Dz.U. C 202 z 8.7.2011, s. 13.

⁴ Art. 4 ust. 1 lit. a) umowy między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zebranymi w Radzie, w sprawie ochrony informacji niejawnych wymienianych w interesie Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 2 decyzji (UE, Euratom) 2015/444.

- (31) Przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia powinno być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych. Przetwarzanie danych osobowych przez punkty kontaktowe i inne podmioty w państwach członkowskich powinno się odbywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679¹. Przetwarzanie danych osobowych przez Komisję powinno się odbywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725².
- (32) Na podstawie między innymi sprawozdań rocznych przedkładanych przez wszystkie państwa członkowskie oraz z należyтым poszanowaniem poufności niektórych informacji zawartych w tych sprawozdaniach, Komisja powinna sporządzać sprawozdanie roczne na temat wdrażania niniejszego rozporządzenia i przedstawiać je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W celu zwiększenia przejrzystości sprawozdanie należy podać do wiadomości publicznej.
- (33) Parlament Europejski powinien mieć możliwość zaproszenia Komisji na posiedzenie właściwej komisji parlamentarnej w celu przedstawienia i wyjaśnienia kwestii systemowych związanych z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- (34) Do dnia ... [trzy lata od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia], a następnie co pięć lat Komisja powinna oceniać funkcjonowanie i skuteczność niniejszego rozporządzenia i przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne sprawozdanie. Sprawozdanie to powinno zawierać ocenę tego, czy niniejsze rozporządzenie wymaga zmiany. W przypadku gdy w sprawozdaniu proponuje się zmianę niniejszego rozporządzenia może mu towarzyszyć wniosek ustawodawczy.
- (35) Wdrażanie niniejszego rozporządzenia przez Unię i państwa członkowskie powinno być zgodne z odpowiednimi wymogami dotyczącymi wprowadzania środków ograniczających ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego określonymi w porozumieniach WTO, w tym w szczególności art. XIV lit. a) i art. XIV bis Układu ogólnego w sprawie handlu usługami¹ (GATS). Powinno ono także być zgodne z prawem Unii oraz spójne z zobowiązaniami podjętymi na podstawie innych umów handlowych i inwestycyjnych, których stronami są Unia lub państwa członkowskie, lub uzgodnień handlowych i inwestycyjnych, do których przystąpiły Unia lub państwa członkowskie.

¹ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 191.

- (36) W przypadku gdy bezpośrednia inwestycja zagraniczna stanowi koncentrację objętą zakresem stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004¹, stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania art. 21 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 139/2004. Niniejsze rozporządzenie oraz art. 21 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 powinny być stosowane w sposób spójny. W zakresie, w jakim zakres stosowania obu tych rozporządzeń pokrywa się, przyczyny monitorowania określone w art. 1 niniejszego rozporządzenia i pojęcie uzasadnionych interesów w rozumieniu art. 21 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 139/2004 należy interpretować w sposób spójny, bez uszczerbku dla oceny zgodności środków krajowych mających na celu ochronę tych interesów z zasadami ogólnymi i innymi przepisami prawa unijnego.

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).

- (37) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na unijne przepisy dotyczące oceny ostrożnościowej przypadków nabycia znacznych pakietów akcji w sektorze finansowym, która stanowi odrębną procedurę przeprowadzaną w konkretnym celu¹.
- (38) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla innych procedur powiadamiania i monitorowania określonych w sektorowym prawie Unii i jest z nimi spójne,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Wprowadzone dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338); dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1); dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającą dyrektywę 2002/92/WE oraz dyrektywą 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia ramy monitorowania przez państwa członkowskie bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego, a także ramy mechanizmu współpracy pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Obejmuje to możliwość wydawania przez Komisję opinii na temat takich inwestycji.
2. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla wyłącznej odpowiedzialności każdego państwa członkowskiego za utrzymanie swojego bezpieczeństwa narodowego zgodnie z art. 4 ust. 2 TUE, jak również dla prawa każdego państwa członkowskiego do ochrony swoich podstawowych interesów bezpieczeństwa zgodnie z art. 346 TFUE.
3. Żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie ogranicza prawa każdego państwa członkowskiego do podejmowania decyzji o tym, czy dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna zostanie objęta monitorowaniem w ramach niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „bezpośrednia inwestycja zagraniczna” oznacza wszelkiego rodzaju inwestycje inwestora zagranicznego dokonane w celu ustanowienia lub utrzymania trwałych i bezpośrednich powiązań między tym inwestorem zagranicznym a przedsiębiorcą lub przedsiębiorstwem, któremu udostępniany jest kapitał w celu prowadzenia działalności gospodarczej w danym państwie członkowskim, w tym inwestycje, które umożliwiają skuteczne uczestnictwo w zarządzaniu spółką prowadzącą działalność gospodarczą lub w jej kontrolowaniu;
- 2) „inwestor zagraniczny” oznacza osobę fizyczną z państwa trzeciego lub przedsiębiorstwo z państwa trzeciego, które zamierza dokonać lub dokonali bezpośredniej inwestycji zagranicznej;
- 3) „monitorowanie” oznacza procedurę umożliwiającą ocenę, zbadanie, dopuszczenie, uwarunkowanie, zakazanie lub wycofanie bezpośrednich inwestycji zagranicznych;
- 4) „mechanizm monitorowania” oznacza instrument powszechnie stosowany, taki jak ustawa lub rozporządzenie, wraz z towarzyszącymi wymogami administracyjnymi, przepisami wykonawczymi lub wytycznymi, określający zasady, warunki i procedury dotyczące oceny, zbadania, dopuszczenia, uwarunkowania, zakazania lub wycofania bezpośrednich inwestycji zagranicznych ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego;

- 5) „bezpośrednia inwestycja zagraniczna objęta monitorowaniem” oznacza bezpośrednią inwestycję zagraniczną poddaną formalnej ocenie lub zbadaniu na podstawie mechanizmu monitorowania;
- 6) „decyzja dotycząca monitorowania” oznacza środek przyjęty w ramach stosowania mechanizmu monitorowania;
- 7) „przedsiębiorstwo z państwa trzeciego” oznacza przedsiębiorstwo ustanowione lub w inny sposób utworzone na mocy prawa państwa trzeciego.

Artykuł 3

Mechanizmy monitorowania stosowane przez państwa członkowskie

1. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem państwa członkowskie mogą utrzymywać, zmieniać lub przyjmować mechanizmy monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych realizowanych na ich terytorium ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego.
2. Przepisy i procedury dotyczące mechanizmów monitorowania, w tym odnośne ramy czasowe, muszą być przejrzyste i nie mogą wprowadzać dyskryminacji między państwami trzecimi. W szczególności, państwa członkowskie określają okoliczności powodujące wszczęcie monitorowania, przyczyny monitorowania oraz mające zastosowanie szczególne zasady proceduralne.
3. Państwa członkowskie stosują ramy czasowe zgodnie ze swoimi mechanizmami monitorowania. Mechanizmy monitorowania umożliwiają państwom członkowskim uwzględnianie uwag pozostałych państw członkowskich, o których to uwagach mowa w art. 6 i 7, oraz opinii Komisji, o których mowa w art. 6, 7 i 8.

4. Informacje poufne, w tym szczególnie chronione informacje handlowe, udostępnione państwu członkowskiemu prowadzącym monitorowanie są chronione.
5. Zainteresowani inwestorzy zagraniczni i zainteresowane przedsiębiorstwa mają możliwość odwołania się od decyzji dotyczących monitorowania wydanych przez organy krajowe.
6. Państwa członkowskie, które dysponują mechanizmem monitorowania, utrzymują, zmieniają lub przyjmują środki niezbędne do rozpoznawania przypadków obchodzenia mechanizmów monitorowania i decyzji dotyczących monitorowania oraz do zapobiegania takim przypadkom.
7. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich istniejących mechanizmach monitorowania do dnia ... [*30 dni od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*]. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o każdym nowo przyjętym mechanizmie monitorowania lub o każdej zmianie dokonanej w istniejącym mechanizmie monitorowania w terminie 30 dni od wejścia w życie nowo przyjętego mechanizmu monitorowania lub od dokonania zmiany w istniejącym mechanizmie monitorowania.
8. Nie później niż trzy miesiące od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 7, Komisja udostępnia publicznie wykaz mechanizmów monitorowania stosowanych przez państwa członkowskie. Komisja aktualizuje ten wykaz.

Artykuł 4
Czynniki, które mogą być brane pod uwagę
przez państwa członkowskie lub Komisję

1. Przy ustalaniu, czy bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, państwa członkowskie i Komisja mogą uwzględniać jej ewentualny wpływ, między innymi, na:
 - a) fizyczną lub wirtualną infrastrukturę krytyczną, w tym infrastrukturę związaną z energią, transportem, wodą, zdrowiem, komunikacją, mediami, przetwarzaniem lub przechowywaniem danych, przestrzenią powietrzną oraz przestrzenią kosmiczną, obronnością, infrastrukturę wyborczą lub finansową oraz obiekty o szczególnym znaczeniu, jak również grunty i nieruchomości, mające kluczowe znaczenie dla takiej infrastruktury;
 - b) technologie krytyczne i produkty podwójnego zastosowania zdefiniowane w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2009¹, w tym technologie związane ze sztuczną inteligencją, robotyką, półprzewodnikami, cyberbezpieczeństwem, przestrzenią powietrzną oraz przestrzenią kosmiczną, obronnością, przechowywaniem energii, technologie kwantowe i jądrowe, jak również nano- i biotechnologie;
 - c) dostawy nakładów krytycznych, w tym energii lub surowców, a także bezpieczeństwo żywnościowe;
 - d) dostęp do szczególnie chronionych informacji, w tym danych osobowych, lub zdolność kontrolowania takich informacji; lub
 - e) wolność i pluralizm mediów.

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1).

2. Przy ustalaniu, czy bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, państwa członkowskie i Komisja mogą także brać pod uwagę, w szczególności, to, czy:
- a) dany inwestor zagraniczny jest bezpośrednio lub pośrednio kontrolowany przez rząd, w tym organy państwowe lub siły zbrojne, państwa trzeciego, również poprzez strukturę własnościową lub istotny poziom finansowania;
 - b) dany inwestor zagraniczny był już zaangażowany w działania mające wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w państwie członkowskim; lub
 - c) istnieje poważne ryzyko udziału danego inwestora zagranicznego w niezgodnej z prawem lub przestępczej działalności.

Artykuł 5

Sprawozdania roczne

1. Do dnia 31 marca każdego roku państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie roczne obejmujące poprzedni rok kalendarzowy, które zawiera zagregowane informacje dotyczące bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które były realizowane na ich terytorium, na podstawie dostępnych im informacji, jak również zagregowane informacje dotyczące wniosków otrzymanych od pozostałych państw członkowskich zgodnie z art. 6 ust. 6 i art. 7 ust. 5.

2. W odniesieniu do każdego okresu sprawozdawczego państwa członkowskie, które utrzymują mechanizmy monitorowania, dostarczają – oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 zagregowane informacje na temat stosowania swoich mechanizmów monitorowania.
3. Komisja przedstawia sprawozdanie roczne na temat wdrażania niniejszego rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie to podaje się do wiadomości publicznej.
4. Parlament Europejski może zapraszać Komisję na posiedzenia właściwej komisji parlamentarnej w celu przedstawienia i wyjaśnienia kwestii systemowych związanych z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Mechanizm współpracy w odniesieniu do bezpośrednich inwestycji zagranicznych objętych monitorowaniem

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdej bezpośredniej inwestycji zagranicznej objętej monitorowaniem, która jest realizowana na ich terytorium, dostarczając jak najszybciej informacji, o których mowa w art. 9 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Powiadomienie może zawierać wykaz państw członkowskich, w przypadku których uznaje się, że dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna może z dużym prawdopodobieństwem wpłynąć na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. W stosownych przypadkach państwo członkowskie prowadzące monitorowanie dokłada starań, aby określić, w ramach powiadomienia, czy uważa, że dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna objęta monitorowaniem może wchodzić w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 139/2004.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna objęta monitorowaniem w innym państwie członkowskim może wpłynąć na jego własne bezpieczeństwo lub porządek publiczny lub gdy dysponuje ono informacjami istotnymi dla tego monitorowania, może przedstawić uwagi państwu członkowskiemu prowadzącemu monitorowanie. Państwo członkowskie przedstawiające uwagi przesyła je jednocześnie Komisji.

Komisja powiadamia pozostałe państwa członkowskie o tym, że przedstawiono uwagi.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna objęta monitorowaniem może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim lub gdy dysponuje ona informacjami istotnymi dla tej bezpośredniej inwestycji zagranicznej, może wydać opinię skierowaną do państwa członkowskiego prowadzącego monitorowanie. Komisja może wydać opinię bez względu na to, czy pozostałe państwa członkowskie przekazały swoje uwagi. Komisja może wydać opinię w następstwie uwag przedstawionych przez pozostałe państwa członkowskie. Komisja wydaje taką opinię w uzasadnionych przypadkach po tym, gdy co najmniej jedna trzecia państw członkowskich uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na ich bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

Komisja powiadamia pozostałe państwa członkowskie o tym, że została wydana opinia.

4. Państwo członkowskie, które zasadnie uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna realizowana na jego terytorium może mieć wpływ na jego bezpieczeństwo lub porządek publiczny, może zwrócić się do Komisji o wydanie opinii lub do pozostałych państw członkowskich o przedstawienie uwag.

5. Uwagi, o których mowa w ust. 2, oraz opinie, o których mowa w ust. 3, muszą być należycie uzasadnione.
6. Nie później niż w terminie 15 dni kalendarzowych od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, pozostałe państwa członkowskie oraz Komisja powiadamiają państwo członkowskie prowadzące monitorowanie o tym, że zamierzają przedstawić uwagi zgodnie z ust. 2 lub opinię zgodnie z ust. 3. Powiadomienie może zawierać wniosek o udzielenie dodatkowych informacji oprócz tych, o których mowa w ust. 1.

Każdy wniosek o udzielenie dodatkowych informacji musi być należycie uzasadniony, ograniczony do informacji niezbędnych do przedstawienia uwag zgodnie z ust. 2 lub do wydania opinii zgodnie z ust. 3, proporcjonalnie do celów wniosku i bez nadmiernego obciążania państwa członkowskiego prowadzącego monitorowanie. Wnioski o udzielenie informacji i odpowiedzi przedstawione przez państwa członkowskie przesyłane są jednocześnie Komisji.

7. Uwagi, o których mowa w ust. 2, lub opinie, o których mowa w ust. 3, kierowane są do państwa członkowskiego prowadzącego monitorowanie i są mu przesyłane w rozsądnym terminie, a w każdym razie nie później niż w terminie 35 dni kalendarzowych od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1.

Niezależnie od akapitu pierwszego, jeżeli wystąpiono o udzielenie dodatkowych informacji zgodnie z ust. 6, takie uwagi lub opinie wydawane są nie później niż w terminie 20 dni kalendarzowych od otrzymania dodatkowych informacji lub powiadomienia zgodnie z art. 9 ust. 5.

Niezależnie od ust. 6 Komisja może wydać opinię w następstwie uwag przedstawionych przez pozostałe państwa członkowskie w miarę możliwości w terminach, o których mowa w niniejszym ustępie, a w każdym razie nie później niż pięć dni kalendarzowych po upływie tych terminów.

8. W wyjątkowych przypadkach, gdy państwo członkowskie prowadzące monitorowanie uzna, że jego bezpieczeństwo lub porządek publiczny wymagają natychmiastowego działania, powiadamia pozostałe państwa członkowskie i Komisję o zamiarze wydania decyzji dotyczącej monitorowania przed upływem terminów, o których mowa w ust. 7, oraz należycie uzasadnia konieczność podjęcia natychmiastowego działania. Pozostałe państwa członkowskie i Komisja dokładają starań, by bezzwłocznie przedstawić uwagi lub wydać opinię.
9. Państwo członkowskie prowadzące monitorowanie należycie uwzględnia uwagi pozostałych państw członkowskich, o których mowa w ust. 2, a także opinię Komisji, o której mowa w ust. 3. Ostateczna decyzja dotycząca monitorowania jest podejmowana przez państwo członkowskie prowadzące monitorowanie.
10. Współpraca na podstawie niniejszego artykułu odbywa się za pośrednictwem punktów kontaktowych ustanowionych zgodnie z art. 11.

Artykuł 7

Mechanizm współpracy w odniesieniu

do bezpośrednich inwestycji zagranicznych nieobjętych monitorowaniem

1. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna planowana lub zrealizowana w innym państwie członkowskim, która nie jest objęta monitorowaniem w tym państwie członkowskim, może mieć wpływ na jego własne bezpieczeństwo lub porządek publiczny lub gdy dysponuje ono informacjami istotnymi dla tej bezpośredniej inwestycji zagranicznej, może przedstawić uwagi temu innemu państwu członkowskiemu. Państwo członkowskie przedstawiające uwagi przesyła je jednocześnie Komisji.

Komisja powiadamia pozostałe państwa członkowskie, że przedstawiono uwagi.

2. W przypadku gdy Komisja uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna planowana lub zrealizowana w państwie członkowskim, która nie jest objęta monitorowaniem w tym państwie członkowskim, może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim lub gdy dysponuje ona informacjami istotnymi dla tej bezpośredniej inwestycji zagranicznej, może wydać opinię skierowaną do państwa członkowskiego, w którym bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana. Komisja może wydać opinię bez względu na to, czy pozostałe państwa członkowskie przedstawiły swoje uwagi. Komisja może wydać opinię w następstwie uwag przedstawionych przez pozostałe państwa członkowskie. Komisja wydaje taką opinię w uzasadnionych przypadkach po tym, gdy co najmniej jedna trzecia państw członkowskich uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na ich bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

Komisja powiadamia pozostałe państwa członkowskie o tym, że została wydana opinia.

3. Państwo członkowskie, które zasadnie uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna realizowana na jego terytorium może mieć wpływ na jego bezpieczeństwo lub porządek publiczny, może zwrócić się do Komisji o wydanie opinii lub do pozostałych państw członkowskim o przedstawienie uwag.
4. Uwagi, o których mowa w ust. 1, oraz opinie, o których mowa w ust. 2, muszą być należycie uzasadnione.
5. W przypadku gdy państwo członkowskie lub Komisja uznają, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna, która nie jest objęta monitorowaniem, może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, o czym mowa w ust. 1 lub 2, mogą zwrócić się do państwa członkowskiego, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, o udzielenie informacji, o których mowa w art. 9.

Każdy wniosek o udzielenie informacji musi być należycie uzasadniony, ograniczony do informacji niezbędnych do przedstawienia uwag zgodnie z ust. 1 lub do wydania opinii zgodnie z ust. 2, proporcjonalnie do celów wniosku i bez nadmiernego obciążania państwa członkowskiego, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana.

Wnioski o udzielenie informacji i odpowiedzi przedstawione przez państwa członkowskie przesyłane są jednocześnie Komisji.

6. Uwagi zgodnie z ust. 1 lub opinie zgodnie z ust. 2 kierowane są do państwa członkowskiego, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana i są mu przesyłane w rozsądnym terminie, a w każdym razie nie później niż w terminie 35 dni kalendarzowych od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 5 lub powiadomienia zgodnie z art. 9 ust. 5. *W* przypadku gdy opinia Komisji ma zostać wydana w następstwie uwag pozostałych państw członkowskich, Komisja ma 15 dodatkowych dni kalendarzowych na wydanie tej opinii.
7. Państwo członkowskie, w którym bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, należy uwzględnić uwagi pozostałych państw członkowskich oraz opinię Komisji.
8. Państwa członkowskie mogą przedstawić uwagi zgodnie z ust. 1, a Komisja może wydać opinię zgodnie z ust. 2, nie później niż w terminie 15 miesięcy od zrealizowania danej bezpośredniej inwestycji zagranicznej.
9. Współpraca na podstawie niniejszego artykułu odbywa się za pośrednictwem punktów kontaktowych ustanowionych zgodnie z art. 11.
10. Niniejszego artykułu nie stosuje się do bezpośrednich inwestycji zagranicznych zrealizowanych przed dniem ... [dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Artykuł 8

Bezpośrednie inwestycje zagraniczne, które mogą mieć wpływ na projekty lub programy leżące w interesie Unii

1. W przypadku gdy Komisja uzna, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na projekty lub programy leżące w interesie Unii ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego, Komisja może wydać opinię skierowaną do państwa członkowskiego, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana.
2. Procedury określone w art. 6 i 7 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem następujących modyfikacji:
 - a) w ramach powiadomienia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, lub uwag, o których mowa w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 1, państwo członkowskie może wskazać, czy uważa, że bezpośrednia inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na projekty i programy leżące w interesie Unii;
 - b) opinia Komisji jest przesyłana pozostałym państwom członkowskim;
 - c) państwo członkowskie, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, w jak największym stopniu uwzględnia opinię wydaną przez Komisję i przedstawia Komisji wyjaśnienie, jeżeli nie podejmie działania zaleconego w jej opinii.

3. Do celów niniejszego artykułu projekty lub programy leżące w interesie Unii obejmują te projekty i programy, które są finansowane znaczną kwotą lub w istotnej mierze ze środków Unii, lub są ustanowione na mocy prawa Unii w zakresie infrastruktury krytycznej, technologii krytycznych lub nakładów krytycznych niezbędnych dla zapewnienia bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Wykaz projektów i programów leżących w interesie Unii został określony w załączniku.
4. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 16 w celu zmiany wykazu projektów i programów leżących w interesie Unii.

Artykuł 9

Wymogi dotyczące informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje będące przedmiotem powiadomienia zgodnie z art. 6 ust. 1 lub informacje, o których udzielenie zwróciła się Komisja i pozostałe państwa członkowskie na podstawie art. 6 ust. 6 i art. 7 ust. 5, zostały bez zbędnej zwłoki udostępnione Komisji i występującym o nie państwom członkowskim.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują:
 - a) strukturę własnościową inwestora zagranicznego i przedsiębiorstwa, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, w tym informacje na temat ostatecznego inwestora i udziału kapitału;

- b) przybliżoną wartość danej bezpośredniej inwestycji zagranicznej;
 - c) produkty, usługi i działalność gospodarczą inwestora zagranicznego i przedsiębiorstwa, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana;
 - d) państwa członkowskie, w których inwestor zagraniczny i przedsiębiorstwo, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, prowadzą stosowną działalność gospodarczą;
 - e) finansowanie danej inwestycji oraz źródło tego finansowania, w oparciu o najlepsze informacje, którymi dysponuje odnośne państwo członkowskie;
 - f) termin, w którym planowane jest zrealizowanie danej bezpośredniej inwestycji zagranicznej lub termin, w którym została ona zrealizowana.
3. Państwa członkowskie dokładają starań, aby bez zbędnej zwłoki dostarczyć wszelkie informacje dodatkowe, oprócz tych, o których mowa w ust. 1 i 2 – jeżeli są one dostępne – występującym o nie państwom członkowskim i Komisji.
4. Państwo członkowskie, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, może zwrócić się do inwestora zagranicznego lub przedsiębiorstwa, w którym dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, z wnioskiem o udzielenie informacji, o których mowa w ust. 2. Zainteresowany inwestor zagraniczny lub zainteresowane przedsiębiorstwo bez zbędnej zwłoki udzielają wnioskowanych informacji.

5. Państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję i pozostałe zainteresowane państwa członkowskie, jeśli, w wyjątkowych okolicznościach, nie jest w stanie – mimo dołożenia najlepszych starań – uzyskać informacji, o których mowa w ust. 1. W tym powiadomieniu państwo członkowskie należycie uzasadnia powody, dla których nie dostarczyło takich informacji i wyjaśnia, na czym polegały najlepsze starania, które podjęło w celu uzyskania wnioskowanych informacji, w tym objętych wnioskiem na podstawie ust. 4.

W przypadku niedostarczenia żadnych informacji, każda uwaga przedstawiona przez inne państwo członkowskie lub każda opinia wydana przez Komisję mogą zostać sporządzone na podstawie dostępnych im informacji.

Artykuł 10

Poufność przekazywanych informacji

1. Informacje otrzymane w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia wykorzystywane są wyłącznie do celów, w których o nie wystąpiono.
2. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają ochronę informacji poufnych uzyskanych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia zgodnie z prawem Unii i odpowiednimi przepisami prawa krajowego.
3. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają, by klauzule tajności informacji niejawnych dostarczanych lub wymienianych na mocy niniejszego rozporządzenia nie były obniżane ani znoszone bez uprzedniej pisemnej zgody wytwórcy.

Artykuł 11
Punkty kontaktowe

1. Każde państwo członkowskie i Komisja ustanawiają punkt kontaktowy ds. wdrażania niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie i Komisja włączają te punkty kontaktowe w prace dotyczące wszystkich kwestii związanych z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia.
2. Komisja zapewnia bezpieczny i szyfrowany system służący wspieraniu bezpośredniej współpracy i wymiany informacji pomiędzy punktami kontaktowymi.

Artykuł 12
Grupa ekspertów ds. monitorowania
bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii Europejskiej

Grupa ekspertów ds. monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii Europejskiej zapewniająca Komisji doradztwo i wiedzę fachową kontynuuje dyskusję w kwestiach związanych z monitorowaniem bezpośrednich inwestycji zagranicznych, dzieli się najlepszymi praktykami i zdobytymi doświadczeniami oraz wymienia poglądy na temat tendencji oraz zagadnień będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, dotyczących bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Komisja rozważa także możliwość zwracania się do tej grupy o doradztwo w kwestiach systemowych związanych z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia.

Dyskusje tej grupy mają charakter poufny.

Artykuł 13

Współpraca międzynarodowa

Państwa członkowskie i Komisja mogą współpracować z właściwymi organami państw trzecich w kwestiach dotyczących monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Artykuł 14

Przetwarzanie danych osobowych

1. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych dokonywane na podstawie niniejszego rozporządzenia odbywa się zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679 i rozporządzeniem (UE) 2018/1725 i tylko w zakresie, w jakim jest to niezbędne do monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych przez państwa członkowskie oraz do zapewnienia skuteczności współpracy przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.
2. Dane osobowe związane z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia przechowywane są wyłącznie przez okres niezbędny do osiągnięcia celów, do których zostały one zgromadzone.

Artykuł 15

Ocena

1. Do dnia ... [trzy lata po dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia], a następnie co pięć lat Komisja ocenia funkcjonowanie i skuteczność niniejszego rozporządzenia i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne sprawozdanie. Państwa członkowskie uczestniczą w tej procedurze i, w razie potrzeby, przekazują Komisji wszelkie dodatkowe informacje niezbędne do sporządzenia tego sprawozdania.
2. W przypadku gdy w sprawozdaniu zaleca się zmianę niniejszego rozporządzenia, sprawozdaniu temu może towarzyszyć odpowiedni wniosek ustawodawczy.

Artykuł 16

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 4, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia ... [dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 17
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia ... [18 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wykaz projektów lub programów leżących w interesie Unii, o których mowa w art. 8 ust. 3

1. Europejskie programy GNSS (Galileo i EGNOS):

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1).

2. Copernicus:

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 377/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. ustanawiające program Copernicus i uchylające rozporządzenie (UE) nr 911/2010 (Dz.U. L 122 z 24.4.2014, s. 44).

3. Horyzont 2020:

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104), z uwzględnieniem objętych tym rozporządzeniem działań związanych z kluczowymi technologiami prorozwojowymi, takimi jak sztuczna inteligencja, robotyka, półprzewodniki i cyberbezpieczeństwo.

4. Transeuropejskie sieci transportowe (TEN-T):

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylające decyzję nr 661/2010/UE (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 1).

5. Transeuropejskie sieci energetyczne (TEN-E):

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 39).

6. Transeuropejskie sieci telekomunikacyjne:

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 283/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wytycznych dotyczących sieci transeuropejskich w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej, uchylające decyzję nr 1336/97/WE (Dz.U. L 86 z 21.3.2014, s. 14).

7. Europejski program rozwoju przemysłu obronnego:

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1092 z dnia 18 lipca 2018 r. ustanawiające Europejski program rozwoju przemysłu obronnego mający na celu wspieranie konkurencyjności i zdolności innowacyjnych przemysłu obronnego Unii (Dz.U. L 200 z 7.8.2018, s. 30).

8. Stała współpraca strukturalna (PESCO):

decyzja Rady (WPZiB) 2018/340 z dnia 6 marca 2018 r. ustanawiająca listę projektów do zrealizowania w ramach PESCO (Dz.U. L 65 z 8.3.2018, s. 24).
